

LIN RINA
KUFOR Z NEBA

Preložila Kristína Ježovičová

COO
BOO

Kufor z neba

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO
BOO

Lin Rina

Kufor z neba – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

KUFOR Z NEBA

LIN RINA
KUFOR Z NEBA

Z nemčiny preložila Kristína Ježovičová

Príbeh zo sveta bestsellera
Kroniky prachu

COO
BOO

Lin Rina: *Elisa Hemmiltons Kofferkrimi*
Copyright © 2021 by Drachenmond Verlag GmbH
Published by agreement with Ferly.
Translation © Kristína Ježovičová, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3186-7
ISBN e-knihy 978-80-566-3202-4 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Pre Astrid

*Pretože snívaš viac ako ja,
a tým pre mňa premieňaš hviezdy na knihy.
Bez teba by som nikdy nedokázala
napísať tento príbeh.*

PREDSLOV AUTORKY EL SENIA

Metropolitná polícia nás poprosila o spísanie hlásenia o nedávnych udalostiach v prípade Davida Brightona. A ako sme my – jedna prostoreká študentka a jeden popletený mechanik – zvládli prísť na koreň celej veci.

Keďže sa Jamie striktnie zdráha dať na papier, čo sme prežili, zostáva táto úloha visieť na mne: na Elise Hemmiltonovej, odvážnej amatérskej vyšetrovatelke so zvedavým nosom schopným vyňuchať stopy. Na víťazke srdc. *Nepreháňaj tak trochu, Liz? **

Aj keby som rada predpokladala, že ide o otravnú povinnosť, skôr verím, že mi to bude spôsobovať až priveľa radosti a Jamie nakoniec nado mnou prevráti oči.

Ponúkla som mu, aby okomentoval správu zo svojho pohľadu, a obávam sa, že môj návrh nehanebne využije.

V každom prípade nasleduje moja otvorená a pravdivá reportáž o udalostiach z minulej zimy a prisahám, že nevynechám žiadne škarredé detaily, ani tie ilegálne. (Možno len všetky technické vysvetlenia od Jamieho. Tie jednoducho nikto nepotrebuje!)

Ako dobre, že nám po spätnom uväznení odpustili vlámanie do prístavby vily *West Brickstone*. To s vašim palcom, vrchný inšpektor Layer, ma úprimne mrzí. Nešlo o úmysel. Prisahám.

Až tak veľa ľudí sa, suma summarum, napokon nezranilo. Pri-najmenšom nikto, kto by si to nezaslúžil.

** Keď ti nepasuje, čo tu fabrikujem,
mal si to napísať sám, môj milý Jamie.*

Udalosti medzi Vianocami a Silvestrom boli naozaj veľmi dobrodružné a je možné, že som sa kvôli nim nesprávala ako pravá dáma, aj keď sa to odo mňa očakáva. Ale čo sa stalo, stalo sa, a keďže sa všetci zhodneme, že moja drahá mecenáška, slečna Brandonová-Weldonová, túto správu nikdy neuvidí, potom budem ušetrená trestu za nemorálnosť vo forme prepisu dvadsiatich kázní od Newmana. To by bolo naozaj milé. Vďaka.

Podpísaná

Elisa Hemmiltonová

Piatok 7. novembra 1890

I

BOL RAZ JEDEŇ KUFOR

Všetko sa začalo krajne nepravdepodobnou udalosťou, keď z neba padol kufor.

Nešlo len o taký hocijaký kufor, bol to lodný kufor od Drew a synovia. Model v decentnej hnedej farbe s mosadzným kovaním a okrúhlym cylindrickým zámkom so štyrmi kolíkmi.

Ak by v ten upršaný deň treskol priamo na dláždenú ulicu, nepomohla by mu ani záruka nezničiteľnosti firmy Drew a synovia a rozbil by sa na márne kusy.

Ale veci sa vyvinuli úplne inak, keď prerazil sklenenú kupolu Kráľovskej univerzitnej knižnice, odrazil sa od zložito vyrezávanej galérie a rozbil jeden zo stolov v čítárni. Hoci došlo k značným škodám za niekoľko stoviek libier, sklenár spotreboval všetky svoje zásoby a zlomok lekárskej časti knižnice zničil padajúci dážď, kufor zostal z veľkej časti neporušený.

Rozbil sa len veľmi moderný zámok.

Keďže v to ráno bolo pre všetkých prítomných dôležitejšie zachrániť knihy pred dažďom, aj napriek veľkému úsiliu zahynulo smutnou vodnou smrťou stodvadsaťtri zväzkov, kufor zostal ležať na mieste.

Skutočný problém bolo možné vyriešiť až po príchode dvoch dôstojníkov z metropolitnej polície v skorých popoludňajších hodinách.

Strážnik Evan Miller, mladý muž s vysokým čelom a hustými blond fúzmi, vytiahol lodný kufor z pozostatkov stola a položil ho na podlahu. Pod čizmami mu vŕzgali trosky, a podľa toho, ako sa tváril, bol celkom určite rád, že nemusí upratovať ten neporiadok pozostávajúci z úlomkov, kaluží a mokrého papiera, ktorý sa ťahal zhora nadol po ceste skazy cez celú knižnicu.

Obsah kufra sa na prvý pohľad zdal triezvo obyčajný. Pánske oblečenie na niekoľko dní, klobúk z Lock & Co. Hatters zo St James's Street, súprava na holenie a cigarety. Až po prehrabávaní objavili pod priedelom hrubú rolku modrých pazúrkov, v koži viazaný zápisník a valcovú kovovú nádobu.

„Nehoda alebo zločin?“ spýtal sa seržant Cosmo Warren a dal svoje príliš dlhé ruky vbok. V skutočnosti neočakával odpoveď. Iba rád počúval sám seba.

„Myslím, že môžeme s istotou vychádzať z toho, že kufor nezhodil pán Boh,“ povedal a pozrel sa úkosom na strážnika v očakávaní smiechu. Miller však ešte neraňajkoval, takže nemal chuť na vtipy.

„Možno niekto vyliezol na strechu a zhodil ho sem?“ špekuloval seržant ďalej. „Potom by definitívne išlo o útok. Rebelantský akt proti vzdelávaciemu systému.“

Strážnik ho len v tichosti počúval a otvoril koženú manžetu, ktorá modráky držala pokope. Opatrne položil tenké papiere na jeden zo stolov, odroloval ich a pozoroval prvú stranu.

Žmurkali naňho ozubené kolesá, remene, káble a kopa vzorcov, a hoci to všetko v ňom dokázalo vyvolať pocit estetiky, nemal ani poňatia, na aký typ konštrukcie sa pozerá.

„Skôr si myslím, že ide o nehodu,“ ozval sa nejaký hlas a obaja policajti sa so záujmom obrátili k osobe, ktorá zjavne načúvala ich rozhovoru.

Bol to vyzriabnutý vysoký muž s vážnym pohľadom a s charakteristicky sformovanými perami, ktoré mu dodávali výraz, že je až do špiku svojej čiernej duše otrávený.

Thomas Reed, knihovník Kráľovskej univerzitnej knižnice, je známy svojou zlou náladou.

Nenašiel si čas pozdraviť pánov slušným spôsobom a tí sa tvárili tak, akoby to ani neočakávali.

„Ako ste sa dopracovali k tejto domnienke?“ informoval sa Miller, keďže Waren na knihovníka iritovane zísal.

Jeho vzhľad dával na civenie všetky dôvody. Vlasy mu divoko odstávali od hlavy, na tmavohnedom obleku sa mu rozširovali mokré flaky a motýlika si len obtočil okolo krku bez toho, aby si ho zaviazal. Ale predsa len by ste sa nemali čudovať, keď vezmeme do úvahy, že pán Reed strávil dopoludnie zachraňovaním mokrých kníh z políc, ktoré boli nečakane vystavené svinskému londýnskemu počasiu.*

Pán Reed zdesené pohľady obratne odignoroval, akoby bolo všetko také ako inokedy.

„Sklo kupoly je veľmi hrubé,“ zdôraznil. „Prehodiť cezeň kufor, aby sa rozbilo spôsobom, ako vidíme tam hore, by vyžadovalo veľký švih. A neviem ako vy, páni, ale ja som rád, ak takýto ťažký kufor vôbec zvládnem nadvihnúť. Nechcem ani pomyslieť, aké zložité je vyteperiť ho na strechu a hodiť ho cez okennú tabuľu. Určite existujú jednoduchšie a efektívnejšie metódy napadnutia vzdelávacieho systému ako táto tu.“

„Mohlo ísť o viac osôb,“ trval na svojom seržant Warren, ešte nebol pripravený vzdať sa svojej strhujúcej teórie a strážnik Miller si nahlas povzdychol.

Knihovník potriasol hlavou. „Mnohé vzducholode sa otáčajú nad touto oblasťou pred pristátím na letisku *City of London*. Kufor sa mohol vyšmyknúť. Možno dnes ráno našli pri ich letoch defektnú gondolu.“

*
Musím priznať, že by som ho v tom stave veľmi rada videla. Moja priateľka Animant, ktorá bola v ten deň prítomná, mi povedala, že to bol hrôzostrašný obraz. Definitívne by som sa na ňom dobre pobavila.

To znelo podstatne logickejšie. Aspoň tak si to myslel strážnik. Seržant sa však držal svojej verzie.

Ale obaja sa mýlili.

„Nech už je, ako chce...“ začal Warren, no knihovník ho už nepočúval. Priblížil sa k strážnikovi a hodil pohľad cez jeho plece na modré pauzáky.

Keby sa dôstojníci lepšie prizreli, všimli by si vzbĺknutú zvedavosť v jeho pohľade. Pán Reed je síce domased a vyložene mrzút, ale taktiež sa v ňom ukrýval vizionár, ktorý pozoroval akýkoľvek druh technického pokroku s mladíckym entuziazmom.

„Mechanické stavebné plány?“ spýtal sa so záujmom Millera a postavil sa k nemu, aby mohol lepšie vidieť. Hoci v živote prečítal veľa kníh na túto tému, všetky jeho vedomosti predstavovali len malú teoretickú časť celku.

„Vyzerá to tak. Ale neviem, či nám pomôžu pri objasnení prípadu,“ odpovedal strážnik a letmo ukázal jednou rukou k sklenenej kupole.

„Ak potrebujete odborníka, môžem vám vrelo odporučiť Jamieho Lennox. Je hodinár a rafinovaný mechanik. Jeho dielňa je naproti v Hoxtone,“ pán Reed sa preukázal ako nápomocný človek a vytiahol z náprsného vrečka okuliare na čítanie, aby zachytil presnejší obraz.

Seržant Warren mu vytrhol plány spred nosa a roloval ich drsnejšie, než bolo nutné. „To nebude potrebné, môj pane. Musíme len zistiť, čo sa stalo, a nie snoriť v súkromných podkladoch druhých.“ Znel rozhodne a istotne bol aj hrdý na to, že predložil taký rozumný argument. Ale v skutočnosti ho zožierala nevôľa, že bola teória knihovníka lepšia ako jeho vlastná, a on mužovi, ktorý ho ešte aj prevyšoval, nechcel ponúknuť ďalšie príležitosti podkopať ho pred strážnikom.

„Všetko zbaľte, strážnik Miller. Odnesieme kufor na stanicu,“ zavelil bez toho, aby sa na kolegu pozrel, a nechal plány padnúť späť do kufra.

Pán Reed prevrátil oči nad seržantom, jeho prostú povahu už dávno prekukol. Svrbel ho jazyk, že mu odvetí niečo posmešné, no jediný pohľad na strieborné vreckové hodinky mu napovedal, že meškal. Povinnosti ho už čakali a on sa s ťažkým srdcom odtrhol od tajomstva, čo driemalo v kufri, ktorý si takým mysterióznym spôsobom našiel cestu do jeho svätyne.

Seržant Cosmo Warren a strážnik Evan Miller všetko zbalili, urobili ešte niekoľko poznámok a chňapli každý po jednej rukoväti na stranách lodného kufra. Miller pod jeho váhou zastonal a ani Warren zo seba nedostal jednu zo svojich premúdrejších bezvýznamností, keď obaja policajti vychádzali z knižnice predným vchodom, s kufrom medzi sebou.

Netušili, že sa práve stali súčasťou významnej chvíle. Konca jedného príbehu a začiatku celkom nového.

Streda 19. novembra 1890

2

ATRAMENT NA PRSTOCH

Jamie Lennox, hodinár a mechanik, mal práve ruky zastrčené v hracej skrinke, keď niekto hlasnými údermi búšil na dvere jeho dielne.

Tak veľmi sa sústredil na jedno z ozubených koliesok, až sa pri zvuku búchania bolestivo strhol a takmer svoju prácu na oprave zmaril.

Pritom bol už hodinu nervózny, lebo zas a znova meškal. Už dávno mal byť na ceste do Kráľovskej univerzitnej knižnice, aby mohol natiiahnuť vyhľadávací prístroj, ktorý sám namontoval.

Hračka, ktorá mu ešte stále pripadala ako sen.

Miloval miestnosť plnú klepotajúcich ozubených kolies, bzučiacich remeňov a tancujúcich pružín v najvyššej časti knižnice. Balet mosadze, železa a medi. Orchester, ktorý hral hudbu pre jeho dušu. Stroj volal láskyplne *Lady Honeyclack*.

Keď pán Reed pred niekoľkými rokmi vpochodoval do malej dielne na okraji Hoxtonu a predostrel jeho otcovi návrh vytvoriť preňho takýto stroj, pán Lennox starší bol presvedčený, že si z neho knihovník uťahuje. No Jamieho srdce ihneď zahorelo pre tento nápad.

Vyhľadávací stroj, ktorý dokáže nájsť každý knižný titul v knižnici na základe kľúčových slov.

Vtedy jeho otec ešte navrhoval väčšinu konštrukcií. Postavil ho napokon samotný Jamie. Bol jeho osobným majstrovským dielom.

Samozrejme, že by zostal veľdielom, keby pohol zadkom a pravidelne ho natáhalo.

No jedno po druhom. V prvom rade musí ísť otvoriť dvere.

„Už idem,“ zvolal stiesnene. Potreboval krátky moment, kým svoj ukazovák vyslobodil z ohybu hracej skrinky.

Pravdepodobne mal tú vecičku posunúť ďalej na opravu svojmu otcovi. On bol klasický hodinár, zatiaľ čo Jamieho to ťahalo k veľkým strojom ako nočného motýľa k svetlu.

Keď sa náhlil k dverám, utrel si ruky do zástery, ktorú nosil pri opravách kvôli olejovým fľakancom, neukoristil si však chvíľku na to, aby hodil pohľad do zrkadla. Keďže dovedy k svojmu pracovnému dňu neprirátal žiadne mašinerie, vychádzal z domnienky, že na tvári nemá žiadnu šmuhu.

Radšej keby sa pozrel do zrkadla, čelom sa mu totiž tiahol čierny olejový pás. Zrejme vznikol vtedy, keď si nedávno bruškom palca odhrnul štekliaci prameň vlasov spreď očí. No Jamie si to všimol až neskôr. *Myslím si, že práve toto si nemusela bezpodmienečne zmieňovať.*

Miestnosťou sa opäť ozývalo silné búchanie na drevo a svedčilo o netrpezlivosti návštevníka.

„Hej! Nie som predsa parná lokomotíva!“ neveriaco zabručal, spolovice bol v myšlienkach ešte pri hracej skrinke, siahol na kľučku a prudko otvoril dvere.

Nech už počítal s čímkoľvek, strážnik metropolitnej polície to istotne nebol.

Na krátky moment na seba navzájom civeli.

„Pán Jamie Lennox?“ informoval sa policajt zdvorilo a vôbec nie netrpezlivým tónom. Bol mladý, len máličko starší ako Jamie, mal nápadne plné pery a husté fúzy.

„To som ja. Ako môžem pomôcť?“ spýtal sa ihneď. Podľa držania tela a mimiky strážnika sa pokúšal rozoznať, či si musí robiť starosti. A ak áno, akého druhu.

Lenže plecía muža boli uvoľnené, preniesol váhu tela z jednej nohy na druhú. Jeho oči vypovedali o zvedavosti a prekvapení, zatiaľ čo sa navzájom premeriavali.

Jamie sa tiež uvoľnil.

Policajt sem podľa všetkého neprišiel, aby mu oznámil smrť milovaného človeka, a ani preto, aby ho zatkol. Jeho výraz tváre by také niečo určite prezradil.

Odhliadnuc od faktu, že Jamie ani nevyviedol nič, prečo by ho mohli zatknúť. Ale v tomto meste jeden nikdy nevie.

„Moje meno je Miller,“ predstavil sa strážnik stručne a napravil si tmavomodrú uniformu. Krátky obušok sa hompálal na slučke jeho opaska a Jamie si musel dávať pozor, aby nezízal na čierne lakované drevo.

Zbrane mali na Jamieho Lennoxu zvláštny vplyv. Strašná fascinácia, ktorá ho zároveň priťahovala aj desila na smrť.

„Potrebujeme konzultáciu v záležitosti, ktorá vyžaduje znalosti mechanika, a vy ste nám boli odporučený.“

Jamie iritovane zažmurkal a znova sa sústredil na oproti stojacu osobu a slová, ktoré hovorí.

Niekoľko ho odporučil? A kto? Pracoval pre mnohých – aj zámožných – stálych zákazníkov a mal i náhodnú klientelu. Nevedel však povedať, kto mal také úzke vzťahy s metropolitnou políciou, aby dal naňho odporúčanie.

„Odporučili ma?“ uistil sa a strážnik horlivo prikývol. Jeho helma sa nepohla ani o milimeter, akoby mu ju priskrutkovali na hlavu.

Ako by asi vyzerala hlava so závitom? A ak policajt musel neustále nosiť uniformu, išiel by s helmou na hlavu aj spať?

„Áno. Pán Reed, knihovník Kráľovskej univerzitnej knižnice povedal, že by ste nám istotne mohli pomôcť.“ Strážnik sa víťazoslávne usmial a odstúpil jeden krok od dverí. „Budete ma nasledovať?“

Jamie vedel, že sa nechá ľahko rozptýliť a v dôsledku toho často preskakoval kľúčové body v rozhovoroch alebo iných medziľudských interakciách. Ale tu a práve teraz udalosti skutočne napredovali až príliš rýchlo.

„Čo? Hneď teraz? Ale ja mám povinnosti. Nemôžem len tak...“ začal a vzápätí sa zarazil. „Moment, povedali ste, že ma odporučil pán Reed?“

Strážnik znova prikývol a preukázal, že s ním má anjelskú trpezlivosť. Hoci kto iný by prinajmenšom urobil grimasu. Jamie si to vysoko cenil a spontánne sa rozhodol, že bude mať strážnika rád.

„V poriadku,“ povedal promptne a rozpačito sa obzeral po svojej taške. „O aký druh problému ide? Len aby som vedel, aké náradie si musím so sebou zobrať,“ informoval sa Jamie a bol už na polceste späť do dielne, keď ho strážnik zastavil.

„Nie, nie!“ zvolal okamžite. „Žiadna oprava. Len váš odborný názor, prosím.“

Radšej neskôr ako nikdy, zvedavosť sa vkradla do Jamieho duše, až ho začali svrbieť končeky prstov.

Určite nebude až také hrozné, keď údržbu vyhládavacieho stroja dnes poobede odloží, napokon knihovník o danej záležitosti vedel. A metropolitná polícia ho predsa nežiadala o pomoc každý deň.

Nechá však knihovníkovi poslať správu, aby sa vyhol nedorozumeniu.

Odísť z domu bez náradia bolo pre Jamieho rovnaké ako pre ostatných ľudí vyraziť do mesta bez topánok. I preto si cez plece prehodil tašku so základnou výbavou, vklzol do kabáta a takmer si pritom zabudol vyzliecť šedou zamazanú zásteru.

Narýchlo naškriabal na kúsok papiera niekoľko slov knihovníkovi a strčil si ho spolu s hrstou pencí do vrečka.

Strážnik poslušne čakal pred dverami, kým mechanik vyšiel von a zamkol za sebou dielňu.

„Tak poďme,“ povedal Jamie vzletne a vystrel chrbát, aby pôsobil odhodlane a kompetentne. ☺

Mimo úzkej uličky, kde sa nachádzalo Jamieho pracovné miesto, svietilo na ulice Londýna slnko a ukazovalo mesto z jeho najlepšej stránky. Sivé jesenné lístie zakrývalo fľakaté dlažbové kocky a silný vietor so sebou odnášal prenikavé pachy robotníckej štvrte.

Čakala na nich drožka.

Jamie využil krátky okamih, keď sa strážnik rozprával s kočišom, aby sa poobzeral po nejakom mládencovi.

Neďaleko sa poflakoval sadzami ušpinený chalan so svojimi kumpánmi, a tak naňho zamával, aby uličníka privolať k sebe. Niekoľko drobných zmenilo majiteľa a chlapec zamieril do Kráľovskej univerzitnej knižnice s Jamieho lístkom vo vrečku.

S búšiacim srdcom nastupoval do kabíny koča. Pritisol si tašku s náradím pevne k hrudi, keď sa zvalil na tvrdú lavicu vedľa strážnika.

Bol nervózný. Noha sa mu neochvejne mykala a zadkom sa neustále šmýkal tam a späť po nepohodlnom sedadle.

Rád by tvrdil, že išlo len o jednu z mnohých zákaziek, ktoré musel bežne vybavovať každý deň. To však nezodpovedalo pravde, ešte nikdy predtým s ním polícia nič nekonzultovala.

Cesta trvala prekvapivo dlho, čiastočne pre londýnsku dopravu a na druhej strane preto, že sa neviezli na najbližšiu policajnú stanicu vo Finsbury, ale mierili až do West Endu.

Strážnik Miller neprejavil dobromyseľnosť, aby začal rozhovor, a tak sa ani Jamie neodvážil niečo povedať, dokonca sa ani len neopýtal, čo presne ho vlastne čaká. A pritom by sa tak rád porozprával;

Ale,
prosím Ťa,
líz!
Ja som
kompe-
tentný!!!